

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

INNAN VÄRLDENS GRUND BLEV LAGD

Ef 1:4 • Predikan G8B 2019-02-03 • Johnny Lithell

INLEDNING

Förra gången tittade vi på den tredje versen i Efesierbrevets första kapitel som säger att Gud har i Kristus välsignat oss med *all* andlig välsignelse i himlen. Det är ett ofattbart påstående, just för att Paulus använder ordet ”all” – *all* andlig välsignelse. Han talar inte om en försmak eller en del av något som ska komma, utan allt. Det gör svårt för oss att greppa. Jag talade om att vi är som små barn som har ett enormt bord av maträtter uppställda framför oss, men på vår tallrik lägger vi några små köttbullar och prinskorvar, och sedan låter vi allt det andra vara. Men det är som att Paulus vill uppmana oss att hugga in och njuta av den fulla rikedom som det innebär att vara ett Guds barn. Han vill att vi ska bli det som Gud redan har gjort oss till. All andlig välsignelse finns tillgänglig för oss.

När nu texten fortsätter ska vi se att Paulus fortsätter sitt resonemang. Han kommer att ge några exempel på de här andliga välsignelserna som vi ska titta på under de kommande veckorna, men idag ska vi först stanna upp vid frågan *varför* Gud gett oss all andlig välsignelse.

Svaret som Paulus ger går tillbaka till Gud själv. Det finns ingenting i oss som kvalificerat oss – det finns inga meriter eller goda gärningar eller släktförhållanden, ingenting sådant – allt går tillbaka till Guds egen person. Hans suveräna vilja. Hans oändliga godhet och kärlek.

Det kan hända – jag vet inte – att det öppnar upp för tankar som vi inte är vana vid. I Sverige som är världens mest sekulariserade och individualiserade land har vi under mer än 100 år vant oss vid tanken att vi själva är universums centrum och i den mån som vi svenskar har trott på Gud under de här drygt 100 åren har Gud alltmer framställts som en sorts coach som står vid sidlinjen och ger goda råd till hur vi ska leva våra liv, medan vi är huvudpersonerna; vi är de som avgör vilket inflytande vi ska ge Gud, och i vilka områden i våra liv som han ska ha något att säga till om. Vi har gjort Gud så liten och oss själva så stora.

Problemet är att det inte alls stämmer överens med vad Bibeln säger. Så när vi kommer till Bibeln, präglade av vår kultur, så kan mötet med Bibeln – om vi orkar läsa vad det står – bli chockartat. Och vi kan behöva omvärdera helt centrala frågor, som till exempel frågan om frälsningen, vad det är som händer när vi blir frälsta. Det kan vara väldigt jobbigt och svårt, det var det i alla fall för mig. Men på andra sidan av krisen kan vi upptäcka hur det öppnar upp för nya djup av rikedom och hopp och tröst när vi börjar se Guds ofattbara storhet och härlighet. Hur hans godhet och vishet är större än jag någonsin kan föreställa mig och hur han regerar med oinskränkt makt.

Så nu vill jag lägga upp predikan i tre punkter. Först vill jag sätta in den här versen i ett teologiskt sammanhang, att försöka bredda bilden en smula att säga något om hur vi är

frälsta av nåd och vad det innebär. Sedan ska vi titta på texten i två delar. Först att Gud har utvalt oss och sedan att han har utvalt oss till att vara *heliga och fläckfria* inför honom. Tre punkter alltså: (1) vi är frälsta av nåd, (2) han har utvalt oss, och (3) till att vara heliga och fläckfria. Du kanske kommer att tycka att jag är lite repetitiv. Det är medvetet. Jag har något viktigt att säga och jag kommer att försöka att säga det på så många sätt jag kan.

I. VI ÄR FRÄLSTA AV NÅD

Bibeln lär oss att allt vi har och allt vi är har vi fått som gåva. Det gäller inte bara frälsningen, det gäller allt. Det gäller hela skapelsen. Gud skapade världen på grund av sin kärlek. Inte för att han saknade något. Inte för att han kände sig ensam, utan utifrån ett överflöd av kärlek och glädje i hans väsen. Han kunde mycket väl ha avstått från att skapa någonting och han hade ändå varit densamma. Hela universum existerar och upprätthålls på grund av Guds suveräna handlande. All existens är en gåva av honom som skapade ur intet (Kol 1:16-17). Så vi är inte bara frälsta av nåd, vår blotta existens är av nåd. Paulus säger till filosoferna i Aten att det är ”i honom vi lever och rör oss och är till” (Apg 17:28). Och i Första Korinthierbrevet 4:7 frågar han retoriskt ”vad har du som du inte har fått?” Svaret är förstås ”ingenting” – allt vi har, har vi fått som gåva. Ingen kan berömma sig själv för något.

Det är en tanke som är bra att ha med sig när vi funderar på vår egen frälsning. Bibeln säger att vi människor i oss själva är *oförmögna* att välja det yttersta goda, nämligen Gud. I Efesierbrevets andra kapitel, som vi så småningom ska titta på i detalj, säger Paulus att vi var *döda* i våra synder. Poängen med ett så starkt språk är att den som är död inte har någon förmåga. Om det ligger en död person och flyter i vattnet så spelar det ingen roll om du kastar ut en livboj till honom. Han kan inte ta den, för han är död! Sådan är syndens verkan i oss. Paulus säger i 1 Kor 2:14 att ”en oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne.” För att vi ska *vilja* välja det goda behöver något radikalt göras med oss. Bibeln talar om att vi måste födas på nytt. Vi måste få ett nytt hjärta. Vi måste uppväckas från döden till livet.

Så Gud ger oss inte bara vår existens som en gåva. Han inte bara skapar oss. Han också *omskapar* oss (2 Kor 5:17); han ger oss också förmåga att vilja det goda, eftersom – som Paulus säger i Ef 2:4-6 – Gud har gjort oss levande. Nu har vi helt nya ögon att se med. Nu vill vi vända oss till honom och förtrösta på hans son. Allt är av nåd, från början till slut. Allt är en gåva. Allt.

Paulus säger i vår text att Gud har utvalt oss innan världens skapelse, eller som grekiskan säger, *πρὸ καταβολῆς κόσμου*; innan kosmos, eller världens, grund var lagd. I nästa punkt ska vi titta mer på detta att Gud har utvalt oss, men redan här kan vi se att det är något som skett *innan världens grund blev lagd*.

Stanna upp för ett ögonblick och begrunda hur trösterikt det är. Innan världens grund blev lagd, innan det fanns en enda atom i universum, innan det fanns varken tid eller rum, fanns du med i Guds eviga rådslut. Han satte sin kärlek på dig och bestämde att du ska inte bara existera utan leva. Därför kan Paulus utbrista de orden i Romarbrevet 8:38-39

Romarbrevet 8:38-39 (SFB-98)

³⁸För jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, ³⁹höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

Det här är en visshet som går tillbaka till Gud själv. Det handlar inte om vad vi kan prestera för honom, eller vilka goda gärningar vi har gjort. Det går tillbaka på ett beslut som fattades innan världens grund blev lagd. Det är lika orubbligt som Gud är orubblig.

För några år sedan hörde jag talas om en missionär som var verksam i Taiwan. Bland annat försökte han dela evangeliet med några gatuflickor där. Men det verkade omöjligt för honom att nå fram till dem när han berättade om Guds kärlek och hur Gud utgett sin Enfödde son för att friköpa sitt folk. Det är en kultur som kretsar mycket kring heder och skam, och dessa flickor hade sålt sina kroppar och var fullständigt förvissade att de var bortom räddning. Inget han sa hade någon verkan på dem. Tills han visade dem det här. ”Gud älskade er långt innan ni sålde era kroppar. Han vet allt om er, och redan innan jordens grund var lagd har han kallat er till liv och gemenskap med honom.” Det handlar inte om vad ni kan åstadkomma för honom. Ingen kan berömma sig inför honom. Han älskade er först!

Poängen här är att allt det goda vi har – inklusive vår frälsning – har vi fått av nåd på grund av Guds överflödande kärlek. På samma sätt som att vi varje dag kan tacka honom för att vi får leva, på samma sätt som att vi kan tacka honom för varje andetag vi drar, kan vi också tacka honom för att han har gjort oss till en ny skapelse, för att han har fött oss på nytt och gett oss liv i Kristus. Det är inget vi har förtjänat eller kan skryta över. Allt är av nåd.

II. "HAN HAR UTVALT OSS"

Vi går in i den andra punkten och tittar på texten. I den tredje versen säger Paulus alltså att Gud har välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen. Sedan kommer den fjärde versen som förklarar varför.

Om jag frågar dig varför du är kristen så svarar du kanske att du är det för att du valde Gud, du ville ge ditt liv till honom och leva för honom. Det är sant, ut ditt perspektiv. Men i Efesierbrevets första kapitel visar Paulus oss frälsningen ur *Guds* perspektiv. Här säger han att *du valde honom därför att han först valde dig*. Gud ”har utvalt oss i Kristus före världens skapelse.”

Rent språkligt är den här versen inte särskilt svår att förstå. Det grekiska ordet för ”utvalt” är ἐκλέγομαι och betyder just att ut-välja. Det står i ett tempus vi inte har i svenska som kallas aorist. Det betyder att det är en fullbordad handling som har skett vid ett specifikt tillfälle i förfluten tid. I det här sammanhanget innebär det att Gud utvalde vid ett specifikt tillfälle innan världens grund blivit lagd och sedan blev han färdig med det. Dessutom står det i en mediumform som innebär att det är ett reflexivt verb. Det betyder att han utvalde åt sig själv. Guds yttersta syfte med att utvälja kyrkan åt sig själv var att han själv skulle bli förhårligad, vilket vi ser i vers 6 och 12 och 14.

Nu måste man inte kunna grekisk grammatik för att kunna läsa Bibeln. Men min poäng är att själva texten här inte är svår att förstå rent språkligt. Det är inte svårt att förstå vad det är Paulus *säger*. Det som kan vara svårt att förstå är vad det *innebär*.

Varför är du kristen?

Vi västerlänningar, och kanske mest av alla vi svenskar, är helt marinerade i tanken på självbestämmande och demokrati. Vi kan bli oerhört provocerade av tanken att någon annan har bestämt någonting åt oss. Särskilt när det gäller vår tro. Vi säger oftast ”jag är kristen för

att jag ville det.” Och det är förstås *en* anledning, men det är inte den *yttersta* anledningen. Om det vore den yttersta anledningen skulle det skapa problem.

Tänk dig att jag frågar dig varför du är en kristen. Varför har *du* fått all den himmelska världens andliga välsignelse, samtidigt som vi har hundratusentals personer i den här stan som bara är hemma just nu och lever sina liv helt utan Gud?

”Därför att jag har tagit emot Kristus,” svarar du.

Bra. Men *varför* har du tagit emot Kristus, när andra människor inte har det? Vad är det som skiljer dig från dem?

”Jag erkände mina synder och bad om förlåtelse.”

OK. *Varför* erkände du dina synder, när andra inte gjort det?

”Jag ödmjukade mig, och de andra har inte gjort det.”

Så *varför* ödmjukade du dig, när andra inte gjorde det?

Ser du vad det är som händer? Så länge du säger att ditt eget val är det yttersta svaret på varför du är kristen kommer du förr eller senare att landa i att du är bättre än andra. Att du har dig själv att tacka. Det finns ingen annan väg ut.

”Men jag är inte bättre, jag var bara mer villig än andra” säger du kanske.

Ja, men då är du mer villig. Eller smartare, eller ödmjukare.

Det går emot allt vad Nya testamentet lär. I 1 Kor 15 säger Paulus att han var ett ofullgånget foster. Han säger att han är den minste av apostlarna eftersom han hade förföljt den kristna församlingen. ”Men,” säger han, ”genom Guds nåd är jag vad jag är.”

Poängen är att du inte kan göra dig själv kristen. Det är det här som skiljer den kristna tron från alla religioner. Vill du bli buddhist, visst, det finns en lång lista på saker du behöver göra. Vill du bli muslim, visst, då finns det en annan lista. Men den kristna tron är helt annorlunda. Den säger att du inte ens kan *vilja* vara en kristen utan att Gud har gjort ett ingrepp i ditt hjärta. Du kan inte göra dig själv kristen, ingen kan det, och därför är stolthet och mänskliga meriter fullkomligt väsenskielt från kristendomen! Det är till och med så att Gud säger genom profeten Jesaja att alla våra gärningar är som en nersolkad dräkt (Jes 64:6), en bild som handlar om att klädnaden har dränkts i menstruationsblod. Ju mer av vår egen rättfärdighet, desto äckligare framstår vi.

Du är vad du är på grund av Guds nåd, bara Guds nåd. Om du tror att Guds utväljelse är den yttersta anledningen till att du är kristen och att ditt eget val är den näst yttersta anledningen kan du säga så och mena allvar med det. Men om du tror att ditt val är det yttersta, och säger ”jag är vad jag är bara på grund av Guds nåd” så kan du inte riktigt mena det. Du kan säga att du är vad du är *nästan* bara på grund av Guds nåd, men det finns ändå fortfarande en liten skillnad mellan dig och andra människor.

”Nej”, säger Paulus. Det finns inga kvalifikationer. Inga överhuvudtaget.

Att se och erkänna att det är på grund av Guds utväljelse som du är kristen innebär att du kan ta dig själv på betydligt mindre allvar. Om någon frågar varför du är en kristen och du tror att ditt val är den yttersta anledningen så säger du ”det är klart, det för för att jag tog

emot Kristus. Jag förstod något som så många andra inte förstått." Men om någon frågar varför du är en kristen och du tror att Guds val är den yttersta anledningen blir det naturliga svaret: "ja, det är fantastiskt, det är oerhört, det är nästan ett skämt. Varför just jag? Men det är sant!"

Guds utväljelse, att hans val är den yttersta anledningen till att du är kristen, att det bara är nåd och åter nåd, innebär att du kan ta dig själv på mindre allvar. Du vet att det är nästan ett skämt, eftersom det inte finns något i dig som gör dig bättre eller mer lämpad än någon annan.

Vänner, det här väcker vår förundran. Vi *kan* inte vara stolta eller högmodiga, eftersom vi inte har något eget att berömma oss av. Vi kan bara se det förunderliga och tacka Gud för det.

Bibeltexter

Det här är en tanke som återkommer gång på gång i Bibeln. Jag läser några exempel.

Hos Paulus återkommer det ofta. Titta till exempel i Andra Thessalonikerbrevet 2:13, (s 1766)

2 Thessalonikerbrevet 2:13-14 (SFB-14)

«Men vi måste alltid tacka Gud för er bröder, Herrens älskade, eftersom Gud från begynnelsen har utvalt er till frälsning genom att ni helgas av Anden och tror på sanningen. «Till detta har Gud kallat er genom vårt evangelium, för att ni ska vinna vår Herre Jesu Kristi härlighet.

Vilket påstående! Han har utvalt er till frälsning genom att ni helgas av Anden. Ni har blivit utvalda genom Anden så att ni ska kunna tro på sanningen.

Jag har redan nämnt 1 Kor 2:14 som säger att den naturliga eller den oandliga människan inte tar emot det som tillhör Guds Ande eftersom det är dårskap för henne. Men vi kan titta i Andra Korinthierbrevet 4:13 (längst ner på s 1719)

2 Korinthierbrevet 4:3-6 (SFB-14)

«Om vårt evangelium är dolt, så är det dolt för dem som går förlorade. «Den här världens gud har förblindat de otroendes sinnen så att de inte ser ljuset som strålar från evangeliet om Kristi härlighet, han som är Guds avbild. «Vi predikar inte oss själva, utan Jesus Kristus som Herren och oss som era tjänare för Jesu skull. «Gud som sade: "Ljus ska lysa ur mörkret", han har lyst upp våra hjärtan för att kunskapen om Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte ska sprida sitt ljus.

Här får vi se hur tron tar form i våra hjärtan. Den här världens gud har förblindat oss och gör oss oförmögna att tro. Men den högste Guden lyser upp våra hjärtan genom sin Ande så att vi kan tro.

Det finns många fler texter vi kan titta på hos Paulus, men låt oss gå till Petrus. Han slår fast utväljelsen som ett faktum redan i hälsningen i sitt första brev. Titta i 1 Petr 1:1 (s 1810).

1 Petrusbrevet 1:1-2 (SFB-14)

«Från Petrus, Jesu Kristi apostel. Till de utvalda som lever utspridda som främlingar i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien och Bitynien. «Ni är förutbestämda av Gud Fadern och helgade genom Anden till lydnad och rening med Jesu Kristi blod. Nåd och frid vare med er i allt rikare mått.

Än en gång ser vi hur vi utvalts och förutbestämts av Gud innan vi gensvarar med vår lydnad.

Så vi har Paulus och Petrus. Vi kan också titta på Jesu ord i Johannesevangeliet. Det återkommer gång på gång, särskilt i Joh 6 och 15 och 17. Men vi kan till exempel titta på Joh 6:44 (s 1582). Jesus säger,

Johannesevangeliet 6:44 (SFB-14)

⁴⁴Ingen kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig drar honom, och jag ska låta honom uppstå på den yttersta dagen.

Ingen kan komma om inte Fadern drar honom. Det krävs ett gudomligt ingripande för att vi överhuvudtaget ska kunna komma.

Vi kan gå vidare och titta på Lukas och hans texter i Apostlagärningarna. Lukas beskriver hur Paulus predikar i en synagoga i Antiochia i Pisidien och många kom till tro. Men vissa judar blev avundsjuka på den uppståndelse som skapades kring Paulus och Barnabas. Då svarade de att när judarna visar ifrån sig Guds ord kommer de att vända sig till hedningarna. När hedningarna hörde detta blev de glada och prisade ordet om Herren. Och så står det i Apg 13:48,

Apostlagärningarna 13:48 (B2000)

⁴⁸[...] Alla som var bestämda till evigt liv kom till tro,

Det står inte att alla som kom till tro blev bestämda till evigt liv. Tvärtom, alla som var bestämda till evigt liv kom till tro.

Vi kan titta i Apg 16:14 (s 1643) där det står om Lydia som var en kvinna som Paulus och Silas kom till. Paulus predikade och så står det:

Apostlagärningarna 16:14 (SFB-14)

¹⁴[...]Herren öppnade hennes hjärta så att hon tog till sig det som Paulus predikade.

Ser du? Först öppnade Herren hennes hjärta och då kunde hon ta till sig vad Paulus predikade. Först drar Herren, sedan kommer vi. Allt beror på honom.

Invändningar

Nu kanske du säger, ”okej, det finns ett antal bibeltexter som säger samma sak som Efesierbrevet 1:4. Men det orsakar andra problem.” Så jag skulle vilja kommentera de två vanligaste invändningarna som jag brukar höra när man talar om den här saken.

1. Inskränker den fria viljan

Den första invändningen mot Guds utväljelse som yttersta anledning till vår frälsning är att det inskränker på vår fria vilja. Om Gud redan har utvalt oss, vad spelar då vår egen vilja för roll?

Dels måste vi först konstatera att begreppet ”fri vilja” inte är ett bibliskt begrepp. Bibeln erkänner i högsta grad att vi har en vilja, men inte att den är fri. Du väljer hela tiden att göra det som du tycker verkar vara det goda att göra.

Bibeln säger egentligen inte att människan inte *kan* välja Gud. Det är inte där problemet ligger. Problemet är att människan inte *vill* välja Gud. Du är inte oförmögen att välja, utan att *vilja*. Rom 3:11 säger att ”ingen söker Gud, ingen enda.” Rom 8:7 säger att ”människans naturliga sinne är fiendskap mot Gud.”

Illustration: tigern

Bibeln säger alltså att om du ger en människa 1000 chanser att ta emot Gud kommer hon ändå inte att vilja det. Föreställ dig en tiger som du ska servera frukost. På ena sidan sätter du en skål med rykande havregrynsgröt och på andra sidan en klump med rått kött. Alla vet att tigrar *kan* äta havregrynsgröt, att det till och med kan vara nyttigt för dem. Men de kommer aldrig att göra det. Varför? För att de inte har fri vilja? Nej, för att de är köttätare. Det ligger i deras natur att inte vilja det, att vilja äta köttbiten istället. Även om du ger tigern 1000 chanser att välja som kommer han inte att göra det. Det ligger i hans natur att äta kött och inte havregrynsgröt.

När Bibeln säger att du inte kan komma om inte Fadern drar dig betyder det inte att du inte har fri vilja. Det innebär att du inte *vill* ha med honom att göra, därför att det ligger i din fallna mänskliga natur. Det kommer inte att förändras förrän han ger dig en ny natur. Förrän han öppnar dina ögon så att du ser vad det goda är. Det enda vi kan säga när det gäller den fria viljan i förhållande till Guds utväljelse är att Gud ger tillbaka förmågan att se klart, att vilja och därmed välja.

Så att Gud innan världens grund blev lagd utvalde oss att stå heliga och fläckfria inför honom är inte på något sätt en inskränkning av den fria viljan.

2. Varför ska vi missionera?

En annan invändning är att om Gud redan har utvalt och bestämt vem som ska bli kristen, varför ska jag då anstränga mig och evangelisera? Och varför skulle jag anstränga mig för min egen del att läsa Bibeln och be och vara med i en församling. Om jag är utvald så är jag. Eller?

I det sista kapitlet i Johannesevangeliet finns en intressant händelse. Jesus har dött och uppstått och visat sig för lärjungarna och till och med lärjungen Tomas har bekänt honom som sin herre och Gud. Men Jesus vandrade inte med dem på samma sätt som han gjort tidigare. Så Petrus bestämde sig för att gå och fiska eftersom han var fiskare innan Jesus dök upp och kallade på honom. De var ute hela natten, men de fick ingenting.

På morgonen stod det någon på stranden som ropade och frågade om de hade något att äta. De ropade tillbaka att de inte hade det. Och han sa "kasta ut nätet på höger sida om båten, så ska ni få." Jag har inte kollat upp det, men jag misstänker att båtarna inte var byggda för att man skulle kasta i nät på höger sida. Han sade till dem att göra något väldigt konstigt. Men de gjorde som han sa, och de fick så mycket fisk att de inte ens orkade dra upp nätet.

Är det inte en märklig händelse? Jesus visar att han är allsmäktig över hela skapelsen. Han bestämmer var fiskarna ska simma. Varför vill han att de ska kasta ut näten på fel sida av båten? Varför låter han inte bara fiskarna hoppa upp direkt i båten?

Gud har bestämt både mål och medel. Han har redan skrivit alla namn i livets bok. Men han har också bestämt *hur* de ska komma till tro, nämligen genom att vi predikar för dem. Han har bestämt att vi ska växa i tron genom att läsa hans ord, genom att be till honom och genom gemenskapen med de heliga i församlingen. Inte för att han har ett behov att detaljstyra allting, utan för att det är bra för oss. Det är så vi är skapade. Det är så vi lever det goda livet. Det är så vi utövar kärlek till varandra och till vår nästa.

Att vara en kristen och veta att Gud har allting i sin hand är ofattbart tryggt och tröstande. Att veta att trots att mina försök misslyckas, så använder han dem och slutför jobbet. Hela världens öde hänger inte ytterst sett på dig. Anledningen att vi gör mission är att Gud har

sagt det. Vi gör det i lydnad till honom och i kärlek till honom och för att få förmedla hans kärlek till andra.

Tro på båda!

I det här sammanhanget är det också viktigt att lyfta fram att Bibeln inte bara är klar och tydlig med att det yttersta skälet till att vi är kristna går tillbaka till Gud själv. Bibeln är lika klar att var och en av oss har ett personligt ansvar för våra liv.

Till exempel kan vi se i Bibelns sista kapitel, det sista kapitlet i Uppenbarelseboken,

Uppenbarelseboken 22:17 (SFB-98)

»Och Anden och bruden säger: "Kom!" Och den som hör det må säga: "Kom!" Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet.

Det finns många fler texter som talar om det här, men en extra intressant vers är Johannes 6:37 (s 1581)

Johannesevangeliet 6:37 (SFB-14)

»Alla som Fadern ger mig kommer till mig, och den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort.

Här finns både Guds utväljelse och vårt ansvar i samma vers. "Alla som Fadern ger", det vill säga, det ligger i Guds eviga rådslut vem som Fadern ger till Kristus. Men sedan säger han "den som kommer till mig". Här finns en inbjudan eller en uppmaning att komma.

Min poäng är att vi måste förstå att både Guds suveräna utväljelse och varje människas personliga ansvar att gensvara på Guds kallelse finns klart och tydligt i Bibeln. Från ett mänskligt perspektiv kan det här kännas ologiskt och oförenligt. Men vi är inte Gud, vi förstår inte allt – särskilt inte när vi talar om saker som går tillbaka till Gud, innan världens grund blev lagd. Vi får helt enkelt acceptera båda i tro.

III. "HELIGA OCH FLÄCKFRIA"

Nu borde jag egentligen avsluta, men jag har en punkt kvar och jag kan inte helt hoppa över den för den är viktig. Men den är betydligt kortare än de andra.

Texten säger att Gud har utvalt oss i Kristus till att vara *heliga och fläckfria* inför honom. Det är två synonymer som båda handlar om renhet. Att vi ska vara heliga handlar om en inre renhet och att vi ska vara fläckfria handlar om en yttre renhet.

Omintetgör syndens verkningar

Det här innebär att Guds utväljelse av oss omintetgör alla syndens verkningar i oss. När vi som mänsklighet föll i synd var det djävulens verk. Men 1 Joh 3:8 säger att "Guds Son har uppenbarats för att göra slut på djävulens gärningar."

Vi är frälsta av Gud för att vi ska vara heliga. Vi ska göras fullkomligt heliga på den yttersta dagen, men innan dess, under våra liv här och nu, är Guds Ande verksam i oss och gör oss allt mer lika Kristus när vi kämpar mot synden och lämnar våra gamla liv och vanor bakom oss.

Det spelar roll vad vi gör. Det är ett liv i ständig kamp. Men det är också ett liv i glädje. 1 Joh 5:3 säger att "Guds bud är inte tunga." Vi som är kristna behöver inte tvinga oss själva att

leva det kristna livet. Det är inte börda för oss att läsa Bibeln och samtala med Gud, att möta våra trossyskon i församlingen och försöka orsaka andlig gott i deras liv. Det är en glädje! Det betyder inte att det inte kan vara svårt att få ihop hela livspusslet och alla ansvar det innebär, men i grunden är det en glädje att få växa i tron. Eftersom Guds Ande är verksam inom oss.

I Kristus

Lägg också märke till att det står att vi är utvalda *i honom*, det vill säga Kristus. Allt det Paulus talar om kommer till oss som är *i Kristus*.

Det finns ingen bibeltext som hjälper oss att förstå det här bättre än Johannes 17, där vi har vad som kallas för ”Jesu översteprästerliga förbön.” Där ser vi hur Kristus säger saker om sig själv såsom den andra versen, (s 1602)

Johannesevangeliet 17:2 (SFB-14)

²Du har gett honom makt över alla människor, för att han ska ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom.

Han menar att Fadern har gett alla kristna till Sonen. Vers 6:

Johannesevangeliet 17:6b (SFB-14)

¶[...] de var dina och du gav dem till mig, och de har hållit fast vid ditt ord.

Gud Fadern har alltså utvalt åt sig ett folk som tillhörde honom innan han gav dem till Sonen, så att Sonen kunde återlösa dem och göra allting som var nödvändigt för att försona dem med sig själv. Han fick detta folk, och blev vår representant, vår ställföreträdare och bar all vår synd och dog i vårt ställe. Han fortsätter i vers 9,

Johannesevangeliet 17:9 (SFB-14)

¶Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, för de är dina.

AVSLUTNING

Det kanske låter förvirrande och teologiskt. Men det har enorma konsekvenser. Du som är kristen tillhör inte dig själv, du tillhör Gud. Du är köpt och priset är betalt. Kristus har gjort allt för dig. Allt är av nåd.

Tanken på Guds utväljelse är oerhört befriande och ödmjukande. Varför älskar han dig? För att du var så ödmjuk och erkände din synd? Tror du verkligen att du är så värd att älska om man tittar på dina prestationer? Det är en sorts kärlek som är förgänglig. Den kärlek vi längtar efter är en kärlek som bär upp sig själv. Som älskar för sin egen skull. Och vi vet att det finns en sådan kärlek, som säger ”jag älskar dig för att jag älskar dig”. Det är en kärlek som inte beror på något annat än Gud själv.

Det är befriande. Om vi har problem med självförtroende är det en befriande tanke att veta att han älskat oss innan han skapade världen, långt innan vi hann göra något gott eller ont överhuvudtaget. Om vi har problem med för stort självförtroende är det befriande att Guds utväljelse tar bort allting vi kan berömma oss av.